

ERIC LINKLATER

**VÂNTUL
DIN
LUNĂ**

Traducere din limba engleză
Valentina Georgescu

RAMURĂ a mărului încărunțit de bătrânețe lovi fereastra camerei în care maiorul Palfrey¹ își făcea bagajul. Scoase un zgomot aşa de scurt și energetic, ca un poștaș morocănos într-o dimineață friguroasă, încât maiorul ridică privirea, încrustându-se brusc, în vreme ce Dinah scăpă din mâini termosul de argint, iar Dorinda scoase un chiot ascuțit, ca o bufnițică.

Maiorul se apropie de fereastră și trase în lături draperia.
– Uitați-vă la lună, spuse.

Luna se holba printre ramurile mărului direct în cameră. Era aprigă și palidă, cu un guler alb de negură strălucitoare de jur împrejur.

– Pe lună bate vântul, spuse maiorul. Nu-mi place deloc cum arată. Când pe lună bate vântul, trebuie să fiți foarte atente cum vă comportați. Pentru că, dacă este un vânt malefic, iar voi vă comportați urât, vă va pătrunde direct în inimă și vă veți comporta urât mult timp după aceea. Așa că sper să fiți cuminți astă-seară, deoarece eu voi fi departe, într-o țară străină, timp de cel puțin un an, și nu vreau să-i dați bătăi de cap mamei și s-o necăjiți cu poznele voastre cât timp va fi singură. Credeți că puteți fi cuminți, dacă vă străduiți?

¹ Cal care merge în buiestru (n.red.)

- Va fi foarte dificil, răspunse Dinah.
- Da, foarte dificil, repetă Dorinda.

- Cred că există o probabilitate foarte mare să fim rele, oricât de mult ne-am strădui să fim cuminți, spuse Dinah, oftând.

- Foarte des, adăugă Dorinda, când credem că ne comportăm frumos, se găsește câte un adult să spună că suntem de-a dreptul rele. Este foarte greu să mai pricepi ceva.

- Credeți că v-ar fi de folos să vă aplic câte o corecție înainte de plecare?

Le amintea adesea de această corecție, pentru că și el fusese bătut săptămânal când era mic și era de părere că-i prinsese bine. Dar era prea bland pentru a-și pune în practică această convingere.

- Sunt aproape sigur că o corecție cu adevărat severă v-ar prinde bine, spuse el. V-ar ajuta să mă țineți minte.

- Ne-ar face să plângem, replică Dinah.

- Am plângere din răsputeri, spuse și Dorinda.

- Iar asta, adăugă Dinah, ar mânni-o pe mama, care urăște să ne audă plângând.

- Eu voi fi plecat timp de aproape un an, spuse tatăl lor, și, pentru că luna este încunjurată de un guler alb, semn că bate un vânt malefic pe ea, sunt foarte îngrijorat în privința voastră.

- Eu nu sunt îngrijorată, replică Dinah.

- Nici eu, zise Dorinda.

- Cosilele mele vor fi cu șapte centimetri mai lungi când ai să te-ntorci, spuse Dinah.

- Iar eu voi fi învățat să înot, adăugă Dorinda.

Tatăl lor se întristă și plecă să caute două pistoale, pe care dorea să le pună în cufăr, pentru că țara unde pleca era plină de oameni periculoși, iar el știa că vor exista unelțiri și planuri secrete împotriva lui.

După ce ieși, Dinah spuse:

- Hai să încercăm să fim cuminți, doar pentru hatârul lui, știi că tatei îi place să i se facă hatâruri.

- L-am putea ajuta cu bagajele, propuse Dorinda.

- Le-am face mult mai bine decât le-a făcut el.

- Uită-te la toate câte mai sunt de pus în valiză.

- Nu prea mai e mult loc pentru ele, remarcă Dinah.

- Am putea face mult mai mult loc dacă am rula toate hainele și toți pantalonii în niște suluri lungi, în loc să le lăsăm agățate așa.

Așa că luară trei costume obișnuite și două uniforme de pe umerașele care atârnau ordonat într-o parte a cufărului și le rulară în niște suluri lungi, ca niște cărnați. După care înghesuiră sulurile în cufăr, presându-le bine, ca să le facă mai mici, strecurără șase cămăși albe la mijloc și puseră două perechi de bocanci deasupra cămășilor.

- Cred că așa e mai bine, spuse Dinah.

Dar Dorinda asculta zgometul pe care-l făcea mărul, lovindu-și crengile lungi de fereastră. Vântul se întețea, iar crengile făceau un zgomet furios – *rat, rat, rat-a-tat* – și urât când rămurelele zgâriau geamul.

- Dacă merii ar face clopoței în loc de mere, spuse Dorinda, ar face un zgomet minunat de câte ori ar bate vântul.

- Poate că n-ar fi rău să legăm niște clopoței de rămu-rele, propuse Dinah.

- Exact la asta mă gândeam și eu, răsunse Dorinda.
- Avem un clopot mare în camera de studiu,șapte clopoței de argint în salon și trei clopoței de bronz în vestibul, pe care i-a adus tata din China.
- Și știu eu unde găsim un ghem de sfoară, spuse Dorinda.
- O să fie foarte drăguț pentru tata să-și amintească mărul sunând din toți acești clopoței, în ultima lui noapte acasă, declară Dinah.

Coborâră și luară clopoțeii de argint, clopoțeii de bronz din China și clopotul cel mare din camera de studiu, apoi merseră în grădină. Mărul își legăna crengile către cer, ca și cum ar fi fost tare mânios, și făcea un zgomot ca al unei mulțimi de oameni care mormăiau și își șuștoea gândurile pline de revoltă. Dar nu era cu adevărat mânios, juca doar jocul lui preferat cu vântul care se întețea, și când Dinah și Dorinda ajunseră lângă el, se opri de tot și le îngădui să se cătere până în vârful lui. Erau experte la cocoțat în copaci, și legără clopoțeii de argint de crengile din vârful pomului, clopoțeii chinezesci de cele de la mijloc, iar clopoțelul mare din sala de studiu, de creanga aflată cel mai jos dintre toate.

Nici nu terminară bine și coborâră din nou pe pământ, că mărul își și agita ușor crengile, iar clopoțeii începură să sună.

Dinah și Dorinda se înapoiau în camera în care tatăl lor își făcuse bagajele, de unde ascultară concertul.

Ding-dong, spunea clopoțelul cel mare din camera de studiu. *Hai și tu, ding-dong. Doi ori doi fac bing-bang-bong.*

Millo, mello, mâțișor gălbior, cântau clopoțeii chinezesci de bronz. *Lillo halebardă, aprinde o petardă. Hei-rup*,

hei-rup! La Hong Kong când mai ajung? Drumul este mult prea lung!

Iar clopoțeii de argint din vârful pomului cântau: *Cling-clang-clinchețel, s-a furat un vițel, uite-l pe hoț, ia-l de moț! Lillo lili lady! Măr pestriț în negură, ia vișine c-o lingură, duminică filimică*¹!

- Ce concert minunat! exclamă Dinah.
- Este frumos, întări Dorinda.

Dar în clipa aceea, mama și tatăl lor intrară în cameră și se vedea limpede că amândoi erau alarmați și supărați. Mama lor era înaltă și frumoasă, dar se îngrijora cu ușurință. Purta mereu un șirag lung de mărgele. Uneori erau mărgele albe, alteori verzi sau chiar roșii, dar se legănau mereu încocoate și-ncolo când mergea, și adesea, dacă se întorcea brusc, se agitau prea tare, dărâmând câte ceva de pe masă.

– Ce s-a întâmplat? țipă ea. De unde vine zgomotul ăsta îngrozitor?

- Este un zgomot minunat, răsunse Dinah.
- Am crezut că a luat casa foc, spuse doamna Palfrey. Of, ce spaimă teribilă mi-ați pricinuit!

Doi ori doi fac bing-bang-bong, striga clopotul din camera de studiu.

- Mărul dă un concert, spuse Dinah.
- Pentru că este ultima noapte acasă a tatei, explică Dorinda.

La Hong Kong când mai ajung? Drumul este mult prea lung! cântau clopoțeii chinezesci.

¹ Plantă decorativă și medicinală, cu miros plăcut și puternic, cu flori galbene-aurii sau galbene-roșietice (n.tr.)

– Ar fi trebuit să vă dați seama cât de supărată voi fi, le muștră doamna Palfrey. A fost foarte, foarte necugetat din partea voastră să faceți una ca asta.

– V-am interzis să vă cățărăți în pomi pe întuneric, spuse și tatăl lor. Ați făcut un lucru foarte periculos. Sunteți două fetițe tare neastâmpărate.

Cling-clang-clinchetel, s-a furat un vițel, sporovăiau clopoției de argint în vârful pomului. Uite-l pe hoț, ia-l de moț! Lillo lili lady!

– Am fost în siguranță, o liniști Dinah. Copacul nici nu s-a clintit cât timp ne-am cocoțat noi în el.

– Oh, Doamne! exclamă mama lor. Ia uită-te aici!

– Vai de mine! spuse tatăl lor, holbându-se uluit la cufăr, unde hainele lui stăteau frumos rulate precum niște sălămiori, cu bocancii așezăți ordonat deasupra cămășilor lui albe.

– Asta le întrece pe toate, strigă doamna Palfrey. E mai mult decât pot îndura.

– Zău aşa, spuse maiorul Palfrey. Pe-onoarea mea! Nici nu știu ce să zic. Cred că trebuie să vă dau amândurora o chelăneală zdravănă.

– Te-am ajutat cu bagajele, explică Dinah.

– Nu era destul loc în cufărul tău, adăugă Dorinda.

– Dar noi am găsit câte un locșor pentru toate, spuse Dinah.

– Uniforma mea de paradă! exclamă maiorul Palfrey, desfăcând unul dintre suluri și ridicând în aer o tunică sta-coie, încrănită ca o concertină.

– Copiii îngrozitori ce sunteți! țipă doamna Palfrey.

Dinah părea posacă, Dorinda, supărată. Amândouă erau de părere că părinții lor se dovedeau nerecunoscători. Nu

apreciaseră ajutorul lor prețios la organizarea cufărului, nu se bucuraseră de concertul splendid din măr. Părinții lor, socoteau Dinah și Dorinda, se comportau foarte stupid.

– La ce bun să mai încercăm să fim cuminti, întrebă Dinah, dacă voi nu înțelegeți niciodată cât de cuminti suntem?

– Am putea la fel de bine să facem cum ne place și să sim rele, spuse Dorinda.

– Sunteți într-adevăr foarte rele, replică mama.

– Poate că n-au încotro, declară tatăl lor. Bate vântul pe lună și, dacă este un vânt malefic, se poate să le fi pătruns în inimi.

– Ați face mai bine să vă duceți la culcare până nu mai faceți vreo poznă, spuse mama.

Dar dură mult până când Dinah și Dorinda adormiră, pentru că, atunci când ridică jaluzelele, luna privi prin fereastra și lor li se păru că râdea. Așa că, în loc să le pară rău pentru ce făcuseră, începură și ele să râdă.

Însă de dimineață, imediat după micul dejun, se întințără amarnic când tatăl lor le sărută de rămas-bun, pentru că știau că va fi plecat pentru multă vreme. Rămaseră liniștite și tăcute toată ziua, fără să facă nimic, bun sau rău. Iar mama lor socoti că se purtară cu adevărat foarte frumos.

CASA în care locuiau era situată la marginea unui sat numit Midmeddlecum. La un capăt al satului se afla Pădurea Bunăstării, iar la celălalt, o mare moșie, înconjurată de un zid înalt, care avea o grădină zoologică privată. Numele moșierului era Sir Lankester Lemon¹. În centrul satului exista o piață, iar acolo, într-o casă mare, locuia doctorul. Numele lui era doctorul Fosfar² și avea un ochi de sticlă. El le dădea pacienților lui flacoane cu medicamente mai mari decât dădea oricare alt doctor de care se auzise vreodată, motiv pentru care era foarte popular.

De cealaltă parte a pieței se aflau o brutărie, o băcănie și o măcelărie. Măcelarul era domnul Leathercow³, negustorul de coloniale era domnul Fullalove⁴, iar brutarul, domnul Crumb⁵. Domnul Leathercow era un bărbat mic și îndesat, cu o față roșie și fără pic de păr pe cap. Domnul Fullalove era înalt și subțirel, cu un gât lung și o expresie tristă. Domnul Crumb avea un picior de lemn. Aveau cu toții neveste care vorbeau necontentit, iar domnul și doamna Leathercow

¹ Lămâie (n.red.)

² Fosfor (în limba irlandeză) (n.red.)

³ Leather = piele, cow = vacă (n.red.)

⁴ Nume care derivă din *full of love* = plin de iubire (n.red.)

⁵ Firimitură (n.red.)

aveau patru fii, domnul și doamna Crumb, trei fiice, însă domnul și doamna Fullalove nu aveau copii.

Prin nordul satului curgea un râuleț, iar acolo unde acesta făcea o cotitură se aflau vicariatul și o casă mare ce aparținea domnului judecător Rumble¹, care era unul dintre judecătorii Maiestății Sale și așa de pasionat de profesia sa, încât obișnuia să-si poarte perua până și la micul dejun.

Domnul Steeple², vicarul, care locuia în vicariat, era un bărbat prietenos, căruia îi plăcea să-i asculte pe oameni cântând și care-și dădea toti banii săracilor. Soția sa era mai cumpătată și nu-i dădea destulă mâncare. Si tatăl ei fusese vicar, și avea șapte surori, dintre care una era guvernanta surorilor Dinah și Dorinda Palfrey. Numele ei era domnișoara Serendip³.

Domnișoara Serendip era de părere că erudiția era cel mai important lucru de pe pământ și în fiecare ceas al zilei făcea tot ce-i stătea în putință pentru a le determina pe Dinah și pe Dorinda să învețe tot soiul de lucruri, fie ele utile ori ba. Chiar și la micul dejun sau la cină, obișnuia să vorbească astfel:

– Îmi poți da piperul, Dorinda? Piperul, după cum presupun că știți, este un condiment. Există piper negru, piper alb și piper roșu. Piperul era cândva monopol al regelui Portugaliei. Cel mai mult crește în prezent în Penang. Penang înseamnă Insula boabelor de betel⁴. Aceasta

¹ Încreștură (n.red.)

² Clopotniță (n.red.)

³ Posibil derivat din *serendipity* = întâmplare fericită (n.red.)

⁴ Piper agățător din India și Indonezia (n.red.)

a fost cândva o colonie penală sau un penitenciar. Cuvântul „penitenciar“ provine din francezul *pénitencier*. Penitenciarele noastre au fost cândva foarte prost conduse, dar treptat s-a introdus reforma. Newgate a fost o renumită închisoare veche, iar Sing Sing este o bine-cunoscută închisoare modernă. Mulțumesc, dragă. Pune acum piperul înapoi la locul lui.

Într-o zile, pe când vorbea astfel, Dinah spuse:

– Eu știu ceva ce este mult mai important decât cunoașterea.

– Ce anume? întrebă domnișoara Serendip.

– Mâncarea, răsunse Dinah. Pot să mai primesc niște budincă, vă rog?

– Și mie mi-e foame, spuse Dorinda.

– Cred că trebuie să-l chem pe doctorul Fosfar să vă consulte, declară mama lor. Mâncați mult mai mult decât înainte și vă îngrișați teribil amândouă.

– Ne place să mâncăm, spuse Dinah.

– Foarte mult, întări Dorinda.

– Pentru că mâncarea este cel mai important lucru din lume, spuse Dinah. Iubesc mâncarea.

Exact în clipa când rosti asta, Dinah își dădu seama că era pe punctul să fie cu adevarat foarte rea. Discutase foarte mult cu Dorinda despre vântul din lună, care poate că le suflase în inimi, și amândouă simțeau că venea momentul când urma să fie mai rele ca oricând. Erau foarte emoționate din acest motiv, pentru că se așteptau să se distreze copios. Și acum Dinah brusc înțelesе că una dintre cele mai bune metode de a fi rău era să fii totalmente

și nerușinat de lacom. În același timp, îi era uluitor de foame, aşa că să fie lacomă i se părea cel mai natural lucru din lume.

– Iubesc mâncarea, repetă ea.

– Și doamna Grimble¹ o iubește, spuse Dorinda, iar Dinah râse auzind asta, deoarece doamna Grimble era o persoană despre care le era interzis să vorbească.

Așa că Dinah știa că acum Dorinda intenționa să fie la fel de rea ca ea.

– Copii! exclamă mama fetelor. V-am spus să nu roștiți niciodată acest nume. Nu cred că există o persoană numită doamna Grimble.

– Ba da, există, insistă Dinah.

– Nu trebuie să-o contraziceți niciodată pe mama, intervine domnișoara Serendip. Orice mamă își iubește copiii și știe ce este cel mai bine pentru ei. În Grecia antică a existat o mamă pe nume Niobe, care avea nu mai puțin de doisprezece copii, șase băieți și șase fete. Niciunul dintre ei, sunt sigură, nu a contrazis-o vreodată.

– Doamna Grimble trăiește în Pădurea Bunăstării, iar eu am vizitat-o ieri, spuse Dinah cu îndărătnicie. Pot să mai primesc niște budincă, vă rog?

Poarte puține persoane o văzuseră vreodată pe doamna Grimble, deși mulți auziseră de ea. Dinah spuse că era o femeie bătrână, cu un neg păros în bărbie și un ochi mai mare decât celălalt. Locuia singură, mai spuse Dinah, într-o căsuță verde cu obloane galbene și ușă roșie, în cel mai întunecat cordon al Pădurii Bunăstării.

¹ Asemănător cu grumble = bombăneală (n.red.)